

F. t. l. om oprettelse af et centralt DNA-profilregister

get af, at den pågældende persons identitet kan fastslås med sikkerhed. De nærmere regler for den praktiske gennemførelse af registerindsigt findes at burde fastsættes administrativt i medfør af forslaget § 7.

7. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det kan give anledning til tvivl, om optagelse og opbevaring i et register af en persons DNA-profil overhovedet omfattes af bestemmelsen i artikel 8, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til respekt for privatlivet. Menneskerettighedsdomstolen og den tidligere Menneskerettighedskommission har ikke hidtil haft lejlighed til at vurdere spørgsmålet.

Menneskerettighedsdomstolen har derimod i en række sager taget stilling til registrering af oplysninger m.m., der umiddelbart kan genkendes og identificeres af udenforstående. Domstolen har således lagt til grund, at politiets optagelse og opbevaring af *fotografier og andre personlige data* vedrørende en anholdt person udgør et indgreb i retten til et privatliv (se Murray mod UK, dom af 28. oktober 1994, præmis 84-86). Det samme gælder i tilfælde, hvor en tidligere dømt har pligt til uden tidsmæssig begrænsning at give politiet *oplysning om navn, fødselsdato, adresse m.m.* (se klagesag 42293/98, Adamson mod UK, afgørelse af 26. januar 1999).

For så vidt angår *opbevaring af fingeraftryk*, der efter Justitsministeriets opfattelse har betydelige lighedspunkter med registrering af DNA-profiler, er der i den tidligere Menneskerettighedskommissions praksis rejst spørgsmål om, hvorvidt der overhovedet foreligger et indgreb i retten til et privatliv efter konventionens artikel 8. I en sag (klagesag 1307/61, X mod Tyskland, afgørelse af 4. oktober 1962) undlod den tidligere Kommission således at tage stilling til, om opbevaring af fingeraftryk fra en person, der havde været sigtet, men var blevet frifundet, overhovedet udgjorde et indgreb. Kommissionen fandt, at den fortsatte opbevaring under alle omstændigheder var retfærdiggjort. På samme måde undlod den tidligere Kommission i en anden sag (klagesag 8022/77, McVeigh mod UK, rapport af 18. marts 1981) at tage stilling til, om den fortsatte opbevaring af fingeraftryk fra en person, der havde været anholdt, men aldrig var blevet tiltalt eller dømt, overhovedet udgjorde et indgreb. Kommissionen fandt, at der under alle omstændigheder var tale om et forholdsvist beskedent indgreb, der kunne retfærdiggøres. I en tredje sag (klagesag 24950/94, Kinnunen mod Finland, afgørelse af 15. maj 1996) fastslog den tidligere Kommission, at politiets opbevaring af

fotografier og fingeraftryk fra en person, der havde været sigtet, men var blevet frifundet, ikke udgjorde et indgreb i konventionens forstand.

I det omfang optagelse og opbevaring i et register af DNA-profiler må antages at udgøre et indgreb i retten til respekt for privatlivet, følger det af artikel 8, stk. 2, at et sådant indgreb kun vil være retfærdiggjort, hvis det har hjemmel i national ret (jf. formuleringen «... i overensstemmelse med loven ...»), varetager et af de formål, der er opregnet i bestemmelsen (jf. formuleringen «... er nødvendige ... af hensyn til ...») og er proportionalt i forhold til de forfulgte formål (jf. formuleringen «... er nødvendige i et demokratisk samfund ...»).

Optagelse og opbevaring af DNA-profiler i et register vil have klar hjemmel i de foreslåede bestemmelser og vil finde sted bl.a. for at »forebygge ... forbrydelse« og for at »beskytte andres ... rettigheder«. I forhold til konventionen vil spørgsmålet derfor navnlig være, om registreringen - i det omfang den anses for et indgreb i retten til privatlivet - kan antages at være proportional i forhold til de forfulgte formål.

Der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt registrering af DNA-profiler fra personer, der har været sigtet, men senere er blevet frifundet, »holder sig inden for de rammer, menneskerettighederne udstikker« (se artikel af lektor, lic. jur. Mette Hartlev, Lov og Ret, 1998, nr. 4, side 4).

Efter Justitsministeriets opfattelse er den foreslåede ordning forenelig med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

For så vidt angår sigtede, men ikke dømte personer lægger Justitsministeriet vægt på, at den tidligere Kommission har anset det for retfærdiggjort, at medlemsstaterne fortsat opbevarer fingeraftryk fra personer, der har været sigtet, men senere er blevet frifundet (se den tidligere nævnte klagesag 1307/61). I den nævnte sag lagde Kommissionen vægt på, at »fortsat opbevaring af ... fingeraftryk, der har forbindelse til afsluttede straffesager, er nødvendigt i et moderne demokratisk samfund for at forebygge forbrydelse og er derfor i den offentlige sikkerheds interesser«. Kommissionen lagde endvidere vægt på, at disse hensyn generelt kunne retfærdiggøre myndighedernes nægtelse af at destruere sådanne fingeraftryk. Ved fortsat opbevaring af fingeraftryk fra en person, der havde været anholdt, men aldrig var blevet tiltalt eller dømt, og hvor der efter løsladelsen end ikke var nogen mistanke, har Kommissionen i den tidligere nævnte klagesag 8022/77 endvidere lagt vægt på, at der forelå »et forholdsvist beskedent indgreb i klagers ret til respekt for privatlivet set i forhold til det presserende behov